

Проповед 193

Грижа за ближния

Прочит: Римляни 9, 1 - 5

Скъпи братя и сестри,

Колко голяма е грижата ви за хората около вас? Ние, хората, по принцип не обичаме да се грижим за другите. Ако е възможно, ние ще се грижим за себе си и за нашето собствено добруване, но няма да отделим никакво време и средства за хората около нас. Библията ни учи обаче, че е много важно да се грижим за хората, които са близо до нас. Когато попитаха Исус Христос кои са най-важните заповеди, Той отговори - **"да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. А ето втората, подобна на нея, заповед: Да възлюбиш ближния си като себе си. Друга заповед, по-голяма от тези, няма."** (Марк 12, 30 - 31). Тези са двете най-големи заповеди. Бог ни заповядва да насочим вниманието си в две основни насоки - към Бога и, на второ място, към ближните. Ние не само не изпълняваме това, което Бог ни е заповядал, но и не искаме да чуем какво гласят неговите заповеди. Исус перифразира целия закон и пророците само в две заповеди, но ние не искаме да чуем и тях. Бог пожела ние да насочим вниманието си не само към Него, но и към хората, които са около нас, не само към тези, които са ни приятни, а и към всички онези, с които се срещаме и за които трябва да се грижим. На въпроса: "Кой е моят ближен?" Исус отговори с историята за един изоставен, нуждаещ се от помощ човек, на чиято нужда отговаря един непознат човек. Това е историята за добрия самарянин. Кой е нашият ближен? Отговорът на този въпрос е - този, който се нуждае от помощ. Дори и ние, християните, обаче, не съзнаваме тази заповед и често я пренебрегваме. Да, ние се грижим малко или повече за взаимоотношенията си с Бога, но често, много често, пренебрегваме взаимоотношенията си с хората и грижата за тях. А хората се нуждаят отчаяно от нас. Преди век и половина младият Сесил Родес намерил голямо находище на диаманти в Африка. На 31-годишна възраст той вече бил финансов министър, а скоро след това и министър-председател на Южноафриканската република. На 49 години, малко преди да издъхне, той казал: "Много търсих, много намерих, но всичко оставям. Не успях да намеря обаче това, което не търсех. Изгубих душата си." Някой си е казал: "Изгубиш ли богатство - нищо не си изгубил. Изгубиш ли здраве - нещо си загубил. Изгубиш ли чест, много си загубил. Изгубиш ли душата си - всичко си загубил." Много хора от този свят не разбират тази проста истина - те се стремят да имат и да трупат, и искат все повече и да е все по-качествено, но изпускат истински важните неща в живота си. Вината обаче е колкото тяхна, толкова и наша - имам предвид на нас, християните - ние не се грижим за ближните си. Как иначе можем да си обясним факта, че имаме толкова много приятели, роднини, колеги, съседни, които не знаят за Бога, Те вървят в посока на вечната погибел и няма кой да ги предупреди. Това е наистина страшно, защото ние, хората, които знаят, че само Исус е пътят, и си мълчим, имаме голяма вина. Когато хората са се качили на спасителен кораб и виждат, че много хора се давят около кораба, но не правят нищо по въпроса - това е престъпление. Ние можем да се окажем точно в тази роля. Според днешния пасаж обаче, апостол Павел живееше и действаше по съвсем друг начин.

1. Защо Павел пише това на римляните. В цели три глави от Посланието към римляните, апостол Павел описва болката си за собствения си народ. Логично можем да си зададем въпроса: Защо Павел прави това, защо му е необходимо да говори на римляните за своя народ? Вярно, е че в църквата в Рим имаше и юдеи, но по-голямата част от хората там бяха от езичниците и като че ли тази църква нямаше пряка връзка с народа на Израел. Защо на апостола му трябваше да занимава римляните с нещо такова? Замислете се само - цялото послание към Римляните се състои от 16 глави и цели три от тях, или повече от една пета от това послание, се отнасят до павловата загриженост за неговия народ. Защо е така? Дали Павел иска просто да изплаче болката си за тогавашното положение на избрания народ или има нещо друго, по-различно и по-важно, нещо, което Павел не може да не напише на църквата в Рим. Като се има предвид, че Посланието към римляните е най-богословското - не само от посланията на апостол Павел, но и въобще от всички послания в Библията, сигурно е, че зад думите му и загрижеността му има още нещо.

2. Важността на народа Израел. Първото, което много ясно изпъква в текста, е важността на народа на Израел. Народът на Израел е избраният народ. Това е народът, на когото Бог даде обещанията: **"израелтяни, на които принадлежат основанието и славата, и заветите, и даването на закона, и богослужението, и обещанията, на които са и отците и от които се роди по плът Христос, Който е над всички Бог, благословен до века."** Бог избра народа на Израел и на този народ даде всичко. Този народ трябваше да стане пример за всички останали и чрез прославата на Бога в неговия живот, трябваше да бъде светлина на тази земя, и пример за много други народи. Народът на Израел е избраният народ. Това не се е променило до днес и няма да се промени и в бъдеще. Мислите ли, че Божията любов към този народ е намаляла, въпреки отхвърлянето и греха? Аз мисля, че не. Бог казва: "Наистина те възлюбих с вечна любов." Има ли край вечната любов? Не мисля. Тя ще свърши тогава, когато Бог престане да съществува, а това е невъзможно. Бог няма край и затова неговата любов към Израел никога няма да свърши. Той и сега обича народа си с голяма любов. И Павел искаше да покаже всичко това на римляните - не си мислете, че сте център на вселената - Бог обича народа си все още и иска този народ да намери спасение. И помислете наистина, колко много ни е дал този избран народ. Както Павел казва, от Израел, от Божия народ идват осиновлението и спасението, и всички онези бележити примери на вяра - цялата Библия е пълна със свидетелства за това колко верни хора е имало в този народ и колко хора Бог е използвал. И нещо, което е също много важно - от този същия народ се роди и нашият Господ и Спасител Исус Христос - Той е единствената ни надежда - Той е единственото ни спасение - Той и само Той. Не е ли малко странно, че ние, хората, на драго сърце сме съгласни да получаваме Спасението, което дойде чрез Исус Христос, пратения от Бога Божий Син, роден, израсъл и възпитан сред народа на Израел, а сме равнодушни към този народ? Оттам дойдоха и дванайсетте апостоли, първите свидетели и мъченици на вярата. Божият народ ни даде всичко това. И апостолът не искаше никой да го забрави. Ние, християните, гледаме понякога с насмешка на евреите, които все още не могат да открият, че Исус е Месията, че Исус е Единственият, Който трябва да дойде и може да дойде. Забравяме обаче, че почти цялата Библия е написана под действието на Бога, но чрез хора от този народ. Още по-малко мога да разбера омразата към този народ. В света бих го приел, но не и в църквата. Църквата дълги години е правила именно това, което апостолът я предупреждава да не прави - гонила е евреите, систематично ги е избивала, криейки се зад твърдението, че те са разпънали Исус. Никога не трябва да забравяме, че Избраният народ е избран народ и Бог не е отменил обещанията Си към народа Си. Неговата любов е все още толкова

голяма, колкото и тогава, в началото, когато избираше патриарсите. Павел ни напомня: Бог обича народа си, обичайте го и вие.

3. Павел желае да бъде отлъчен вместо народа на Израел. Не можем да не забележим колко голяма е любовта на апостола към народа си: **"Казвам истината в Христос, не лъжа и съвестта ми свидетелства с мене в Светия Дух, че имам голяма скръб и непрестанна мъка в сърцето си. Защото бих желал сам аз да съм отлъчен от Христос заради моите братя, моите роднини по плът."** Павел се заклева в Исус и твърди, че думите му не са безпочвени твърдения. За Павел Исус беше всичко. Той беше най-голямата ценност за него и заради Божия Син Савел беше станал Павел и беше тръгнал да благовества по света. Ако Павел се кълнеше, можеше да го направи само в името на най-святото за него и това беше Исус. Павел се заклева пред Бога в най-святото, което има в живота си, и това трябва да ни накара да се замислим. Защо го прави апостолът? За Павел беше важно да покаже колко голяма е болката му. Явно е, че тя беше неопишуема. От малкото думи, които той използва, можем да видим, че страда. Павел не страдаше че съседа му има по-добро жилище, или по-добра кола, или по-голяма заплата. Той страдаше, че народът му, неговите роднини, приятели, съседи, ще бъдат отдалечени завинаги от Бога, че те никога няма да влязат в славата Му, че те никога няма да могат да бъдат във славното Му царство. Затова и Павел сякаш предлага на Бога сделка - вземи моето Спасение, а дай на народа ми. Разбира се, Павел знае, че не може да се пазари с Бога, но той се моли за народа си и копнее за спасението му. От текста можем да установим колко голяма и силна е тази любов, колко голяма е загрижеността на Павел за народа на Израел. Той предлага на Бога да замени неговото собствено спасение с вечна погибел. Представяте ли си какво означава това? Можете ли да го осъзнаете? За мен това звучи страшно. Павел, за когото беше абсолютно ясно, че веднъж бъдеш ли отделен от Бога и от Исус, няма вече шанс да получиш Спасение. Павел, за когото беше пределно ясно колко хубаво е в Божието присъствие, който се наслаждаваше на невероятна близост с Бога и на Неговата грижа. **"Познавам един човек в Христос, който преди четиринадесет години (в тялото ли, не зная, вън от тялото ли, не зная, Бог знае) бе занесен до третото небе. И такъв човек познавам (в тялото ли, без тялото ли, не зная; Бог знае), който беше занесен в рая и чу неизразими думи, които на човека не е позволено да изговори. С такъв човек ще се похваля; а със себе си няма да се похваля, освен с немощите си."** (2. Кор. 12, 2 - 6) Това е текст, който апостолът много вероятно пише за самия себе си. Бог му беше открил много неща и той беше наясно както с великолепието на Небесното царство, така и с ужаса на ада. Помислете колко голяма любов трябва да има човек, за да направи това, което прави Павел. Колко ли трябва да го е боляло, та да стигне до желанието да остави Спасението си и да отиде в ада, за да се спасят другите хора. За нас, християните, трябва да е ясно, че Павел предлага да направи такава жертва, за да помогне на хората да стигнат до Исус, и тази жертва е много подобна на това, което Исус направи за нас, хората, в много по-малки мащаби, разбира се. Исус слиза на грешната земя от славното небе и жертва живота Си на кръста на Голгота, за да спаси народа Си. Павел, като истински последовател на Исус, истински християнин, решава, че трябва да следва Спасителя си във всичко. Неговата любов към хората около него, към народа му, е толкова голяма, че е готов да жертва най-ценното, което има - вечността. Не знам дали осъзнавате това, което апостолът казва, но за мен е шокиращо. Колко голяма е любовта му към Израел! Бог го прати като апостол на езичниците и Павел го правеше с голямо желание и успех. Молеше се за многото църкви, които беше основал, и за хората, с които се срещаше, но сърцето му биеше за хората, които бяха останали в родината му. Голямата и силна любов, която Бог беше излял в сърцето му, беше дала плод. Той

живееше ежедневно в Божията любов, но не забравяше онези, които се нуждаеха от спасение. Както е символът на кръста: нагоре - любов и връзка с Бога и настрани - с хората.

4. Нашата любов към хората и народа ни. Четейки тези стихове, си задавам един въпрос: Докъде стига нашата собствена любов? Как ние постъпваме с хората и народа си? Разказва се за един човек на име Иван, който през целия си живот нито веднъж не влязъл в църква. Не стъпвал там на нито един празник, нито на Рождество, нито на Възкресение. Обикновено казвал следното: "Когато през юни застудее до замръзване, тогава ще отида на църква". Една година пролетта била необичайно студена и времето се задържало така до юни. През първата половина на месеца температурата спаднала до точката на замръзване и това продължило няколко нощи. Всички хора в селото се сетили за Иван и за това, което той бил казал. Дали наистина щял да дойде на църква този път? Така и станало! Тази неделя Иван се появил за първи път в църквата. Носели го шест души. Органът свирел тихо. Да, най-сетне бил влязъл, но с краката напред - лежал в ковчег. Може да не ви се вярва, но тази история се повтаря отново и отново в нашия свят. Хората идват на този свят и пропиляват живота си. Раждат се, живеят и умират далече от Бога и тогава идва най-страшното - осъзнаването, че те отиват на онова страшно място, наречено ад, на което никой не иска да ходи, но и не желае да промени живота си. Хиляди, стотици хиляди, милиони, даже милиарди са се запътили към ада, където завинаги ще бъдат отделени от Бога. Можете ли да си представите? Колко страшно е това! И за да ви стане картината по ясна, ще я разширя още малко. Когато отидете при Бога, дано ние всички да сме там в Неговата светлина, вие ще бъдете на толкова хубаво място, че сърцето ви ще е изпълнено със светлина и радост всеки миг. Но не всички ще отидат там - човекът, който живее с вас, съпруг или съпруга, няма да дойде, приятелите ви, с които прекарвате толкова хубаво време, няма да дойдат, децата ви няма да дойдат, внуците, съседите, родителите, никой от тях няма да дойде. Списъкът може да стане много дълъг. Никой от тях няма да дойде поради една много проста причина - вие не сте им казали. Минавали са години, ден след ден се е нижел и вие не сте казвали нито дума на хората около вас. И те са погинали. Забравили сте: **"Ето, сега е благоприятно време, ето, сега е спасителен ден."** Не пропускайте благоприятното време. И сега сравнете болката на Павел с вашата. Имате ли толкова голяма болка за хората около вас? Искате ли те да се спасят? Ако искате това, им говорете, кажете им колко много Исус е направил за вас. Кажете им, че Исус може да спаси и тях, кажете им, че Спасителят е отворил ръце и за тях. Не забравяйте, че да им кажете за Спасението или за погибелта е ваше задължение и на никой друг. Исус е умрял за тях, но е пратил вас да им кажете. Говорете им, това е ваша задача. Не знам дали осъзнавате колко е важно. Ако мълчите, не само ги пращате на сигурна смърт, но и похабявате Спасението, което Исус е приготвил и за тях. Бъдете като Павел - живейте за да благовествате и да споделяте любовта на Бога с хората. Тогава ще се чувствате наистина щастливи. Живейте не за себе си, а за Бога и за хората - занесете им вестта за разпънатия, умрял и възкръснал за тях Спасител. И Бог ще ви благослови.

Павел беше изпълнен с болка за народа на Израел. И ни напомня никога да не забравяме, че Израел е Божият народ - той е избраният народ - проводник на всички благословения. Напомня ни да не забравяме и задължението си да благовестваме. Вървете и се погрижете за хората около вас. И Бог ще ви благослови. Амин.